

Sygn. akt XVII AmE 103/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący – SSO Bogdan Gierzyński

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2023 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 29 listopada 2021 r., znak: (...)

oddala odwołanie;

zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 103/22

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzja z dnia 29 listopada 2021 r., znak: (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 45 w związku z art. 56 ust 2, ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2021 r. poz. 716, z późn. zm.), oraz w związku z art 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego [Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy - (...) **z graniczną odpowiedzialnością** z siedzibą w S., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...) orzekł:

iż przedsiębiorca - (...) z graniczną odpowiedzialnością z siedzibą w S., posiadający numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), naruszył art. 43a ust 1 ustawy - Prawo energetyczne, w ten sposób, że dokonywał sprzedaży paliw ciekłych podmiotowi wykonującemu działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, który nie posiadał wymaganej przepisami koncesji na obrót paliwami ciekłymi;

za działania opisane w pkt 1 wymierzam przedsiębiorcy - (...) **z graniczną odpowiedzialnością** z siedzibą w S., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), karę pieniężną w wysokości **50 000 złotych (słownie: pięćdziesiąt tysięcy złotych).**

Od powyższej decyzji odwołanie złożył (...) z graniczną odpowiedzialnością z siedzibą w S. zaskarżając ją w całości.

Odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie:

art. 56 ust. 1 Pe poprzez błędne przyjęcie przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, że działanie Powoda polegające na sprzedaży paliwa ciekłego Przedsiębiorstwu Handlowo - Usługowemu (...) s.c. z siedzibą w S. (NIP: (...)) w okresie od dnia 7 marca 2019 r. do dnia 17 marca 2021 było naruszeniem art. 43a ust. 1 Pe. Skarżący dochował należytej staranności wymaganej od podmiotu prowadzącego profesjonalną działalność gospodarczą w obrocie paliwami ciekłymi, weryfikując dokumenty otrzymane od kontrahenta w ramach prowadzonej działalności handlowej. Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowe (...) s.c. z siedzibą w S., nigdy nie poinformowało Powoda, że z dniem 3 marca 2019 r. wygasła mu posiadana koncesja na obrót paliwami ciekłymi. Koncesja ta udzielona została decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 sierpnia 2005 r. nr (...) na okres 20 lat, tj. od dnia 1 września 2005 r. do dnia 1 września 2025 r. W ramach współpracy handlowej z kontrahentem Powód posiłkował się w oparciu o wyżej wymienioną koncesję na obrót paliwami ciekłymi i zgodnie z zawartą w niej treścią, okres jej ważności kończył się dopiero 1 września 2025 roku. Powód pragnie również poinformować, że zgodnie z otrzymaną informacją od Przedsiębiorstwa Handlowo - Usługowego (...) s.c. z siedzibą w S., dostarczane paliwo ciekłe nie było wykorzystywane do dalszej odsprzedaży i kontrahent ten był **odbiorcom końcowym**. Było ono wykorzystywane przez ten podmiot do wykonywania innych rodzajów działalności gospodarczej, tj. transportu oraz produkcji betonu towarowego.

art. 56 ust. 6 Pe poprzez nieuwzględnienie znikomego stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia Powoda, jego dotychczasowego zachowania i możliwości finansowych oraz poprzez niewłaściwą ocenę stopnia szkodliwości czynu, a także stopnia zawinienia Powoda;

art. 355 § 2 Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2020 r., poz. 1740, ze zm. - dalej k.c.) poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy Powód dokonał należytego staranności w doborze kontrahenta Koncesja udzielona decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 sierpnia 2005 r., nr (...) Przedsiębiorstwu Handlowo - Usługowemu (...) s.c. z siedzibą w S. była wydana na okres 20 lat tj. od 1 września 2005 r. do 1 września 2025. W warunkach posiadanej przez Powoda koncesji na obrót paliwami ciekłymi, nie został nałożony przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki obowiązek weryfikacji i analizy prowadzonej na stronie internetowej Urzędu Regulacji Energetyki bazy podmiotów koncesjonowanych;

art. 31 ust. 3 Konstytucji RP poprzez jego niewłaściwą wykładnię, polegającą na wyborze środka karnego niewspółmiernie dolegliwego i uciążliwego do oraz rozmiarów negatywnych zarzucanego Powodowi czynu;

art. 7 k.p.a., tj. zasady proporcjonalności, wyrażającej się nakazem załatwiania spraw przez organ administracji z uwzględnieniem interesu społecznego i słusznego interesu obywateli, gdyż Pozwany - wydając przedmiotową decyzję - naruszył zasadę działania proporcjonalnego do zamierzonego celu, albowiem doszło do wymierzenia Powodowi kary pieniężnej rażąco wygórowanej i niewspółmiernej do wartości paliwa sprzedanego Przedsiębiorstwu Handlowo - Usługowemu (...) s.c. z siedzibą w S.. Pragnę podkreślić że dostarczone paliwo spełniało nory jakościowe, a przy jego obrocie do skarbu państwa odprowadzone zostały wszystkie opłaty i podatki.

art. 56 ust. 6a Pe poprzez nieuwzględnienie możliwości odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, w sytuacji gdy zaistniał znikomy stopień szkodliwości czynu i doszło do zaprzestania naruszania prawa;

art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. polegające na jego niezastosowaniu w sytuacji, gdy z całokształtu okoliczności sprawy wynika, że waga naruszenia jest znikoma, a Powód dobrowolnie zaprzestał naruszania warunków koncesji;

Mając na uwadze powyższe Odwołujący wniósł o:

uchylenie zaskarżonej decyzji w całości;

zasądzenie na rzecz Powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych;

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

oddalenie odwołania;

zwolnienie strony (Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki) od udziału w posiedzeniu przygotowawczym, ze względu na hierarchiczną strukturę urzędu i przekazywanie spraw na niższe szczeble, zatem udział pełnomocnika będzie wystarczający jako osoby mającej pełną wiedzę w niniejszej sprawie,

zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 4 grudnia 2012 r. Nr (...), w brzmieniu nadanym decyzją z dnia 13 lutego 2021 r., znak: (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił Przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od dnia 10 grudnia 2012 r. do dnia 10 grudnia 2022 r.

Zgodnie z brzmieniem warunku 1, określającego przedmiot i zakres działalności, Przedsiębiorca uprawniony był do obrotu benzynami silnikowymi, olejami napędowymi o kodach CN wymienionych w treści powołanej decyzji, przy wykorzystaniu stacji paliw ciekłych zlokalizowanej w miejscowości Ł. przy ul. (...) oraz benzynami silnikowymi i olejami napędowymi o kodach CN wymienionych w treści powołanej decyzji przy wykorzystaniu środków transportu paliw ciekłych - cystern drogowych eksploatowanych przez Koncesjonariusza oraz z wykorzystaniem środków transportu paliw ciekłych - cystern drogowych innych przedsiębiorców, które nie są eksploatowane przez Koncesjonariusza, a także benzynami silnikowymi, olejami napędowymi, gazem płynnym LPG oraz konfekcjonowanym gazem płynnym LPG o kodach CN wymienionych w treści ww. decyzji przy wykorzystaniu stacji paliw ciekłych zlokalizowanej w miejscowości (...), gmina (...).

Następnie decyzją z dnia 4 listopada 2020 r., znak: (...), dokonano zmiany koncesji na obrót paliwami ciekłymi poprzez dostosowanie brzmienia tej koncesji do art. 3 pkt 3b ustawy - Prawo energetyczne oraz ww. rozporządzenia.

Zgodnie z brzmieniem warunku 1, przedmiot i zakres uprawniający Przedsiębiorcę do działalności w ramach tej koncesji pozostał bez zmian.

Pismem z dnia 14 grudnia 2020 r. znak: (...) (...) Urząd Celno-Skarbowy w W. (...) poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o przeprowadzeniu w dniu 10 grudnia 2020 r. kontroli na stacji paliw ciekłych zlokalizowanej w S., ul. (...), która zgodnie z okazanymi przez kontrolowanych dokumentami była eksploatowana przez Panią A. L. i Pana K. L. prowadzących wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowe (...). S.c. z siedzibą w S..

W związku z powyższym, działając na podstawie art. 23r ustawy - Prawo energetyczne, w związku z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opałowymi, pismem z dnia 15 marca 2021 r. Nr (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zwrócił się do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej z prośbą o przekazanie znajdujących się w systemie monitorowania drogowego przewozu towarów informacji dotyczących operacji przewozu towarów - paliw ciekłych, w których Pani A. L. i Pan K. L. prowadzący wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowe (...) s.c., posiadającą numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...) (zwani dalej: „Odbiorcami”), figurowali jako odbiorcy, nadawcy lub przewoźnicy paliw ciekłych.

W odpowiedzi, pismem z dnia 27 marca 2021 r. Nr (...), Szef Krajowej Administracji Skarbowej przekazał Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki informacje we wskazanym zakresie.

Zgodnie z analizą nadesłanych danych, w okresie od dnia 7 marca 2019 r. do dnia 17 marca 2021 r. Przedsiębiorca był dostawcą paliw ciekłych o łącznej ilości (...) litrów paliw ciekłych w (...) dostawach na rzecz Odbiorców, przy czym

jako miejsce dostawy została wskazana lokalizacja: S., ul. (...), tj. adres stacji paliw ciekłych eksploatowanej przez Odbiorców.

Wskazać należy, iż decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 sierpnia 2005 r. Nr (...), z późn. zm., została udzielona Odbiorcom koncesja na obrót paliwami ciekłymi na okres od dnia 1 września 2005 roku do dnia 1 września 2025 roku.

Następnie, na podstawie art. 16 ust. 4 oraz ust. 5 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 1165, z późn. zm.), koncesja ta wygasła z upływem dnia 3 marca 2019 roku wskutek niezuzpełnienia w wyznaczonym terminie wniosku o zmianę koncesji w celu dostosowania jej treści do definicji paliw ciekłych, o której mowa w art 3 pkt 3b ustawy - Prawo energetyczne. Powyższe oznacza, iż począwszy od dnia 4 marca 2019 roku Odbiorcy nie mogli prowadzić działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi.

Pismem z dnia 5 maja 2021 r. Nr (...), zawiadomiono Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z możliwością naruszenia przez Przedsiębiorcę art. 43a ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne. Równocześnie, mając na uwadze dyspozycję art. 50, art. 77 § 1 i art. 78 k.p.a. Przedsiębiorca wezwany został do złożenia szczegółowych wyjaśnień w sprawie oraz przesłania uwierzytelnionych kopii dokumentów mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie przedmiotowego postępowania. W szczególności zaś Przedsiębiorca wezwany został do nadesłania:

informacji o ogólnej sytuacji finansowej Przedsiębiorcy;

uwierzytelnionej kopii sprawozdania finansowego za 2020 (bilans oraz rachunek zysków i strat, itp.);

uwierzytelnionych kopii faktur sprzedaży paliw ciekłych, wystawionych przez Przedsiębiorcę na rzecz Odbiorców w okresie od dnia 26 marca 2019 roku do dnia sporządzenia odpowiedzi na niniejsze pismo. /k. 3-5 akt adm./

Pismo powyższe zostało doręczone Przedsiębiorcy w dniu 10 maja 2021 r. /k. 6 akt adm./

Pismem, które wpłynęło do Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 31 maja 2021 r. Przedsiębiorca zwrócił się do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z wnioskiem o prolongatę terminu odpowiedzi na wezwanie z dnia 5 maja 2021 r., do dnia 31 maja 2021 r., „W związku z oczekiwaniem na przygotowanie dokumentów księgowych przez współpracujące z naszą firmą biuro księgowe Spowodowane jest to procedurami obowiązującymi w biurze księgowym w związku z przeciwdziałaniem i zapobieganiem rozprzestrzenianiu się wirusa COVID - 19". /k. 7 akt adm./

Niezależnie od powyższego, pismem które wpłynęło do Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 2 czerwca 2021 r. Przedsiębiorca nadesłał wyjaśnienia w sprawie wskazując, że „Spółka pragnie poinformować, że w trakcie wykonywania działalności gospodarczej (koncesjonowanej) w sposób celowy nie naruszyła przepisów art 43a ust 1 ustawy Prawo energetyczne dostarczając paliwa ciekłe spółce cywilnej - Przedsiębiorstwu Handlowo-Usługowemu (...) s.c. z siedzibą w S. (NIP: (...)). Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowe (...) s.c. (...) nigdy nie poinformowało naszej Spółki, że z dniem 3 marca 2019 r. wygasła mu posiadana koncesja na obrót paliwami ciekłymi (...). /k. 9-11 akt adm./

Z uwagi na fakt, iż pismo, które wpłynęło do Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 31 maja 2021 r. podpisane zostało przez osobę nieuprawnioną do reprezentowania Przedsiębiorcy w przedmiotowym postępowaniu, jak również z uwagi na konieczność uzyskania dodatkowych wyjaśnień ze strony Przedsiębiorcy, pismem z dnia 30 czerwca 2021 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wezwał Przedsiębiorcę do przedłożenia:

dokumentu poświadczającego udzielenie Panu R. K. pełnomocnictwa do reprezentowania Przedsiębiorcy, oraz dokumentu poświadczającego uiszczenie wymaganej opłaty skarbowej w tym zakresie;

wskazania miejsca dostawy paliw ciekłych na rzecz Przedsiębiorstwa Handlowo - Usługowego (...) s.c., posiadającej numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), dla której Przedsiębiorca był dostawcą paliw ciekłych w okresie od dnia 7 marca 2019 r. do dnia 17 marca 2021 r.

Pismo powyższe zostało doręczone Przedsiębiorcy w dniu 6 sierpnia 2021 r.

Pismem z dnia 28 maja 2021 r., uzupełnionym pismem z dnia 30 sierpnia 2021 r. oraz pismem z dnia 4 października 2021 r. Przedsiębiorca nadesłał dokument poświadczający udzielenie Panu R. K. pełnomocnictwa do reprezentowania Przedsiębiorcy oraz dokument poświadczający uiszczenie wymaganej opłaty skarbowej, nie nadesłał natomiast informacji w zakresie wskazania miejsca dostawy paliw ciekłych na rzecz Odbiorców. /k. 9-11, k. 124, k. 126 akt adm./

Przedsiębiorca został zawiadomiony o zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie oraz poinformowany o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania niniejszego zawiadomienia. Powyższe pismo zostało prawidłowo doręczone Przedsiębiorcy w dniu 19 października 2021 r. Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak też w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 32 ust. 1 pkt 4 P.e., wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wymaga uzyskania koncesji. Fakt reglamentowania określonej działalności oznacza poddanie jej szczególnym rygorom ze względu na konieczność ochrony pewnych dóbr oraz swoistą gwarancję Państwa, że działalność ta będzie prowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Zgodnie z art. 43a ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, działalność gospodarcza w zakresie obrotu paliwami ciekłymi może być prowadzona wyłącznie pomiędzy przedsiębiorstwami energetycznymi posiadającymi wymagane koncesje, o których mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1-4, w zakresie wytwarzania i obrotu paliwami ciekłymi, z wyłączeniem sprzedaży dla odbiorcy końcowego.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r. poz. 1165, z późn. zm.) w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 32 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1 przedsiębiorstwa energetyczne wykonujące działalność polegającą na wytwarzaniu, magazynowaniu, przesyłaniu lub dystrybucji oraz obrocie paliwami ciekłymi, w tym obrocie tymi paliwami z zagranicą, na podstawie koncesji wydanych przed dniem wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 32 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1, składają wniosek o zmianę posiadanych koncesji w celu dostosowania ich treści do definicji paliw ciekłych, o której mowa w art. 3 pkt 3b ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Natomiast w myśl ust. 4 wskazanego wyżej przepisu, w przypadku niezłożenia przez przedsiębiorstwo energetyczne wniosku o zmianę koncesji w terminie, o którym mowa w ust. 1, albo nieuzupełnienia go zgodnie z ust. 2, koncesje na wytwarzanie paliw ciekłych, magazynowanie paliw ciekłych, przesyłanie lub dystrybucję paliw ciekłych oraz obrót paliwami ciekłymi, w tym obrót tymi paliwami z zagranicą, wydane przed dniem wejścia w życie ustawy wygasają z upływem ostatniego dnia terminu do złożenia albo uzupełnienia wniosku.

Z kolei zaś zgodnie z treścią art. 16 ust. 5 ww. ustawy zmieniającej - utrata mocy koncesji, o których mowa w ust. 4, nie wymaga stwierdzenia ich wygaśnięcia w trybie określonym w art. 162 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2016 r. poz. 23, 868 i 996).

Wobec powyższego za niezasadny należy uznać zarzut powoda naruszenia art. 43a ust. 1 P.e. w zw. z art. 56 ust. 1 P.e., albowiem naruszenie art. 43a ust. 1 P.e. jest odpowiedzialnością o charakterze obiektywnym, a zatem nie jest konieczne wykazanie umyślnej albo nieumyślnej winy ukaranego podmiotu.

Bezsprzecznie Powód w okresie od dnia 7 marca 2019 r. do dnia 17 marca 2021 r. dokonywał sprzedaży paliw ciekłych na rzecz A. L. i K. L. prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) s.c. (...) na obrót paliwami ciekłymi udzielona (...) decyzją Prezesa URE z dnia 30 sierpnia 2005 r., znak: (...) wygasła z dniem 4 marca 2019 r., na podstawie art. 16 ust. 4 oraz ust. 5 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r. poz. 1165 z późn. zm.). Podmiot ten w związku z tym nie mógł wykonywać swojej działalności bez koncesji. Fakt, że Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowe (...) s.c. z siedzibą w S., nigdy nie poinformowało Powoda, że z dniem 3 marca 2019 r. wygasła mu posiadana koncesja na obrót paliwami ciekłymi, nie zwalnia Powoda z odpowiedzialności za należyte wykonywanie jego własnej koncesji, która jest dobrem reglamentowanym przez państwo, a o którą Powód sam się ubiegał.

Sąd podziela wyrażany w aktualnie obowiązującym w orzecznictwie pogląd, że czynności takie to m.in. monitoring w zakresie aktualności koncesji, dokonywany być powinien przed każdorazową transakcją (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 4 grudnia 2018 r. sygn. akt VII AGa 1276/18).

Działanie powoda nie tylko narusza warunek 2.1.5, pod którym powód uzyskał koncesję, dotyczący niezawierania umów kupna-sprzedaży z przedsiębiorcami, którzy nie posiadają stosownej koncesji, ale również stoi w sprzeczności z nakazem zawartym w art. 43a ust. 1 P.e., iż działalność gospodarcza w zakresie obrotu paliwami ciekłymi może być prowadzona wyłącznie pomiędzy przedsiębiorstwami energetycznymi posiadającymi wymagane koncesje, o których mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1-4, w zakresie wytwarzania i obrotu paliwami ciekłymi, z wyłączeniem sprzedaży dla odbiorcy końcowego. Naruszenie powyższego unormowania implikuje zastosowanie art. 56 ust. 1 pkt 45 P.e., zgodnie z którym karze pieniężnej podlega ten, kto sprzedaje paliwa ciekłe z naruszeniem wymogów, o których mowa w art. 43a ust. 1 lub 4. Realizacja dyspozycji wskazanego przepisu stanowi zatem przesłankę wystarczającą do zastosowania art. 56 ust. 1 pkt 45 P.e. i wymierzenia na tej podstawie, w oparciu o art. 56 ust. 2 P.e., kary pieniężnej przez organ regulacyjny, albowiem treść przytoczonego przepisu wskazuje na obowiązek ukarania przedsiębiorcy w razie stwierdzenia okoliczności podlegających karze. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 45 P.e. nie wymaga zatem wykazania zwinionego działania lub zaniechania przedsiębiorcy.

Reasumując, skoro powód dokonywał sprzedaży paliw ciekłych z naruszeniem wymogu z art. 43a ust. 1 P.e., ponieważ jego kontrahent nie posiadał wymaganej na ten obrót koncesji, to podlegał karze na podstawie wymienionego art. 56 ust. 1 pkt 45 P.e.

Odpowiedzialność za naruszenie warunków koncesji na zasadzie art. 56 ust. 1 pkt 45 P.e. jest odpowiedzialnością obiektywną. Nie jest konieczne zatem wykazanie umyślnej albo nieumyślnej winy ukaranego podmiotu. Nie oznacza to jednak, że nie istnieje możliwość ograniczenia lub wyłączenia przedmiotowej odpowiedzialności (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 czerwca 2010 r., sygn. III SK 5/10, Legalis nr 1825413). Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 lutego 2015 r. o sygn. III SK 36/14, Legalis nr 1187402, o ile do zastosowania klasycznych sankcji administracyjnych wystarczające jest stwierdzenie obiektywnego stanu niezgodności zachowania adresata z treścią normy, o tyle w przypadku nakładania przez organ kary pieniężnej, wymierzania jej wysokości oraz oceny możliwości odstąpienia od jej wymierzenia, istotną rolę odgrywają czynniki o charakterze subiektywnym, odtwarzane w oparciu o analizę całokształtu zachowania karanego przedsiębiorcy, jego motywacji, kontekstu zarzucanego mu naruszenia, czy chociażby wpływu przedsiębiorstwa na uchybienie obowiązujących norm. Jak podał Sąd Najwyższy, ukształtowała się zatem linia orzecznicza, zgodnie z którą przyjęto, że przedsiębiorstwo energetyczne może uniknąć kary, gdy wykaże, że obiektywne okoliczności danej sprawy uniemożliwiają mu przypisanie odpowiedzialności za

naruszenia przepisów ustawy z uwagi na podjęte przez to przedsiębiorstwo działania o charakterze ostrożnościowo-prewencyjnym.

Nie można natomiast przyjąć w przedmiotowej sprawie, aby powód powziął stosowne działania o takim charakterze, nie ma ku temu danych w zebranych w sprawie materiałach dowodowych. Powód nie powziął wszystkich czynności, by nie dopuścić w ramach prowadzonej działalności gospodarczej do sprzedaży paliwa podmiotowi bez wymaganej koncesji. Jak sam wskazywał w odwołaniu od zaskarżonej decyzji, polegał na informacji od swojego kontrahenta w przedmiocie posiadania przez niego koncesji, co przecież nie eliminowało ryzyka w zakresie naruszenia wymogu z art. 43a ust. 1 P.e. Natomiast efektywne działania zapobiegawcze, jakie mógł podjąć były proste, niekosztowne, a w dodatku skuteczne. Przede wszystkim powód mógł każdorazowo przed dokonaniem transakcji oprócz weryfikowania u kontrahenta posiadania przez niego koncesji, to ponadto mógł upewniać się co do możliwości obrotu paliwem z danym przedsiębiorcą za pośrednictwem ogólnodostępnej strony internetowej Urzędu Regulacji Energetyki, sprawdzając istnienie i aktualność koncesji kontrahenta w rejestrze przedsiębiorstw energetycznych posiadających koncesję prowadzonym przez Prezesa URE na podstawie art. 43b ust. 1 P.e. Powód prowadzi działalność gospodarczą na podstawie koncesji, a zatem obowiązany jest przestrzegać przepisów prawa i obowiązków z niej wynikających.

Podkreślenia wymaga, że powód, uzyskując koncesję na obrót paliwami ciekłymi, stał się podmiotem zobowiązanym do wypełniania postanowień (warunków) określonych w tej koncesji i odpowiedzialnym za dołożenie należytej staranności przy wykonywaniu koncesjonowanej działalności gospodarczej w rozumieniu art. 355 § 2 k.c., który to przepis ma zastosowanie do oceny zachowania powoda w odniesieniu do jego kontrahentów. Powoda bowiem, który jest koncesjonowanym przedsiębiorcą, bez wątplenia obowiązuje przy zawieraniu transakcji zakupu i sprzedaży paliw podwyższony miernik należytej staranności uwzględniający zawodowy charakter tej działalności określony właśnie w art. 355 § 2 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2011 r., III SK 10/11). W przedmiotowej sprawie powód nie dochował należytej staranności poprzez sprawdzenie, czy dokonuje on sprzedaży paliw przedsiębiorcy posiadającemu koncesję. To na Przedsiębiorcy ostatecznie ciąży bowiem obowiązek stworzenia takiej organizacji obrotu paliwami ciekłymi, aby forma tej działalności pozostawała zgodna z wymaganiami, określonymi obowiązującymi przepisami prawa. Powód jako podmiot profesjonalny podlega stosowaniu wyższego miernika staranności wymaganego od profesjonalisty, zatem twierdzenie powoda, że obowiązek weryfikacji i analizy strony internetowej organu regulacyjnego nie został, w ocenie powoda, nałożony to ze względu na rzetelność prowadzenia własnej działalności winien dołożyć wszelkich starań do spełniania wymogów wynikających z koncesji, mając ku temu cały wachlarz możliwości dla realizacji działalności koncesjonowanej, obwarowanej wymogami. To do przedsiębiorcy zatem należy wybór najbardziej optymalnego środka dla realizacji wyznaczonych celów z punktu widzenia prowadzenia działalności gospodarczej. Powód w niniejszej sprawie nie sprostął zadaniu bieżącej weryfikacji koncesji swojego kontrahenta, co przełożyło się na niespełnienie wymogów prawnych prowadzonej działalności przez powoda, który swym zaniechaniem sam naruszył przepisy.

Zaistniała zatem przesłanka do nałożenia na powoda przez Prezesa URE kary pieniężnej w oparciu o art. 56 ust. 1 pkt 45 P.e.

Jakkolwiek odpowiedzialność przewidziana w tym przepisie ma charakter obiektywny, to ustawodawca przewidział możliwość odstąpienia przez Prezesa URE od wymierzenia kary pieniężnej.

Stosownie zatem do treści art. 56 ust. 6a P.e. Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

W tym miejscu należy podkreślić, iż podzielać ugruntowane już zarówno w judykaturze, jak również w doktrynie stanowisko, że odstąpienie od wymierzenia kary stanowi wyraz tzw. uznania administracyjnego, rozumianego jako uprawnienie organu do wyboru konsekwencji prawnej. Uznanie administracyjne stanowi zatem sferę dyskrecjonalności, w ramach której organ władzy publicznej posiada swobodę wyboru skutku prawnego, jaki w konkretnej sprawie będzie wiązał się z zaistnieniem danych okoliczności. Co istotne, Prezes Urzędu nie ma w związku z tym obowiązku skorzystania z odstąpienia od wymierzenia kary, nawet wówczas gdyby spełnione były przesłanki

określone w przywołanym przepisie art. 56 ust.6a ustawy – Prawo energetyczne. Wynika to z wykładni literalnej normy, która wskazuje, że prezes urzędu jedynie „może” odstąpić od wymierzenia kary pieniężnej. Nie jest to więc tzw. decyzja związana, do której wydania obligują obowiązujące przepisy prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2019 r., sygn. akt I NSK 95/18 Legalis nr 2278671, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 09 grudnia 2021 r. sygn. akt VII AGa 1040/20, Legalis nr 2713763; z dnia 16 stycznia 2018 r. sygn. akt VIIAGa 763/18, Legalis nr 1768751; z dnia 07 września 2016 r. sygn. akt VI ACa 974/15, Legalis nr 1546552). Niemniej jednak, pozostawienie oceny spełnienia przesłanek do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej organowi regulacyjnemu, nie oznacza jednak, że ocena zasadności i legalności skorzystania z tej instytucji wyłączona jest spod kompetencji sądu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2014 r. sygn. akt III SK 47/13, Legalis nr 1086887; z dnia 06 lutego 2018 r. sygn. akt III SK 7/17, Legalis nr 1799255).

Wskazać w tym miejscu należy, że celem ustawodawcy umieszczającego decyzję w sferze uznania administracyjnego jest poszerzenie władzy organu, a konsekwencji kontrola sądowa w tym wypadku nie może sięgać głęboko, gdyż w innym wypadku instytucja uznania administracyjnego stałaby się iluzoryczna. Jak szeroko uzasadnił to Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt I NSK 95/18, należy tu pamiętać że to Prezes Urzędu kształtuje politykę wymiaru kar wobec przedsiębiorców popełniających delikty administracyjne. Dlatego przepis art. 56 ust. 6a ustawy należy interpretować z uwzględnieniem zasady sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych, a także zasad równowagi i podziału władzy. Dlatego też interwencja sądu w treść decyzji organu regulacyjnego powinna następować dopiero wtedy, gdy nosi ona znamiona dowolności tj. opiera się na arbitralnych przesłankach, zawiera zdawkowe i ogólnikowe uzasadnienie, odwołuje się do nieudowodnionych informacji itp.

Dla takiej ingerencji konieczne jest zatem nie tylko wykazanie, że zachodzą przesłanki spełnione w omawianym przepisie, ale również że organ przekroczył zasady uznania administracyjnego. Szerzej ujmując oznacza to, że Sąd rozpoznający odwołanie od decyzji organu, co prawda jest władny zmienić tę decyzję, jakkolwiek ku temu konieczne jest wykazanie, że podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek, stopień społecznej szkodliwości czynu jest znikomy, a nadto że pozwany organ przekroczył zasady uznania administracyjnego. Należy przy tym pamiętać, że omawiana instytucja stanowi wyjątek, który powinien być stosowany jedynie wówczas, gdy nałożenie na przedsiębiorcę kary pieniężnej na jakimkolwiek poziomie z podstawowymi funkcjami kary, o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia.

Na gruncie niniejszej sprawy, Sąd stoi na stanowisku, że z taką sytuacją nie mamy do czynienia, albowiem Prezes Urzędu w sposób pełny i wyczerpujący uzasadnił swoje stanowisko, które Sąd podziela. Zauważyć należy, iż w sprawie nie została spełniona przesłanka znikomej społecznej szkodliwości czynu w zakresie, w jakim została zaskarżona przedmiotowa decyzja organu regulacyjnego.

Samo niedopełnienie obowiązków ustawowych wymienionych w art. 56 ust. 1 ustawy uruchamia postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej i obliguje prezesa urzędu do jej nałożenia, natomiast późniejsze zrealizowanie tych obowiązków stanowi uprawnienie do odstąpienia od wymierzenia kary, którą w innym przypadku Prezes urzędu byłby obowiązany nałożyć (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2014 r. sygn. akt III SK 47/13, Legalis nr 1086887, z dnia 06 lutego 2018 r. sygn. akt III SK 7/17, Legalis nr 1799255; Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 września 2016 r. sygn. akt VI ACa 842/15, Legalis nr 1544015; z dnia 07 września 2016 r. sygn. akt VI ACa 974/15, Legalis nr 1546552).

Kolejną, a zarazem konieczną, przesłanką odstąpienia od wymierzenia kary jest znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu. Bo chociaż utrwalony zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie, jest pogląd, że odpowiedzialność na podstawie przepisów ustawy Prawo energetyczne ma charakter obiektywny, wynikający z samego faktu naruszenia określonych norm prawnych, to gdy dochodzi do nałożenia kary pieniężnej, konieczne jest uwzględnienie różnego rodzaju elementów o charakterze subiektywnym, składających się na podmiotową stronę odpowiedzialności zagrożonej dolegliwymi karami pieniężnymi. O ile zatem do zastosowania klasycznych sankcji administracyjnych wystarczające jest stwierdzenie obiektywnego stanu niezgodności zachowania adresata z treścią normy, o tyle w przypadku oceny możliwości odstąpienia od jej wymierzenia, istotną rolę odgrywają czynniki o charakterze

subiektywnym, odtwarzane w oparciu o analizę całokształtu zachowania karanego przedsiębiorcy, jego motywacji, kontekstu zarzucanego mu naruszenia, czy chociażby wpływu przedsiębiorstwa na uchybienie obowiązującym normom (tak wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt III SK 36/14, Legalis nr 1187402). Ukształtowany jest przy tym pogląd, że oceniając, czy zachowanie sprawcy można zakwalifikować jako działanie o wysokiej lub znikomej społecznej szkodliwości, odwołać należy się więc do stopnia weryfikacji tego stopnia wypracowanego na gruncie prawa karnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2014 r. III SK 47/13, Legalis nr 1086887). Zgodnie zatem z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się więc pod uwagę: (i) rodzaju i charakteru naruszonego dobra, (ii) rozmiaru wyrządzonej szkody, (iii) sposobu i okoliczności popełnienia czynu, (iv) wagi naruszonych obowiązków, (v) postaci zamiaru, (vi) motywacji sprawcy oraz (vii) rodzaju naruszonych reguł ostrożności i (viii) stopnia ich naruszenia. Wszystkie wymienione kryteria powinny zostać uwzględnione, albowiem konieczna jest ocena całościowa, odnosząca się do całokształtu okoliczności sprawy. Niemniej jednak powszechnie przyjmuje się, że dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu dominujące znaczenia ma strona przedmiotowa tj. rodzaj i charakter naruszonego dobra chronionego prawem (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 09 grudnia 2021 r. sygn. akt VII AGa 1040/20, Legalis nr 2713763; z dnia 16 stycznia 2018 r. sygn. akt VII AGa 763/18, Legalis nr 1768751; z dnia 07 września 2016 r. sygn. akt VI ACa 974/15, Legalis nr 1546552).

odnosząc się do zarzutów naruszenia przez pozwanego szeregu przepisów postępowania administracyjnego mających w ocenie odwołującego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy należy wskazać, że postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia tym samym stron możliwości podnoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 lutego 2007 r., sygn. akt VI ACa 952/06). Ewentualne naruszenie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w toku prowadzonego postępowania administracyjnego nie jest przedmiotem postępowania przed tutejszym Sądem, jak również nie stanowi samoistnej podstawy uchylenia decyzji w tym postępowaniu, albowiem nie ma ono wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonej decyzji. Wniesienie odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna bowiem postępowanie sądowe, w którym Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpoznaje sprawę od nowa, w zakresie przedmiotu sprawy. Należy również stwierdzić, że specyficzny tryb postępowania, z jakim mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, zasadza się na założeniu, że organ w toku postępowania administracyjnego gromadzi dowody na poparcie swoich twierdzeń, zaś strona odwołująca się czyli powód, w procesie zwalcza te dowody przedstawiając sądowi inne dowody, które zmierzają do obalenia twierdzeń organu. Sąd na nowo przeprowadza zatem postępowanie dowodowe, gromadząc materiał dowodowy w postępowaniu sądowym, z tego też względu przebieg postępowania administracyjnego nie ma wpływu na ostateczną decyzję podejmowaną przez Sąd. Do powoda należy zatem wykazanie, że zaprezentowane przez organ dowody nie pozwalają na konkluzję taką jak w decyzji, zaś rzeczą Sądu nie jest zastąpienie organu i przeprowadzenie postępowania od początku, a jedynie ocena legalności decyzji i w zależności od przewidzianych prawem możliwości bądź zmiana decyzji bądź jej uchylenie. W sytuacji, gdy organ stosownych dowodów nie dostarczył i decyzja nie znajduje odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym, na odwołującym się nie spoczywa ciężar przeprowadzenia dowodu przeciwnego. Na podstawie tak zebranego materiału dowodowego Sąd dokonuje ustaleń faktycznych oraz dokonuje subsumcji przepisów do ustalonego stanu faktycznego, czego skutkiem jest wydanie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91, Lex nr 3724; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98, Lex nr 35385; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99, Lex nr 38556; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98, Lex nr 52708) Sąd Ochrony konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć rozpoznania sprawy wynikającej z odwołania od decyzji tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Przekazanie przez Prezesa URE odwołania

wszczyzna kontradiktoryjne postępowanie cywilne, którego celem nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy.

Odnosząc się do podniesionych zarzutów dotyczących naruszenia przepisów ustawy zasadniczej odwołać można się do wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 marca 2022 r. sygn. akt VI AGa 29/22 (niepubl.) W jego uzasadnieniu Sąd wskazał, że Trybunał Konstytucyjny co do zasady nie zakwestionował konstytucyjności norm prawnych regulujących problematykę administracyjnych kar pieniężnych (zob. orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 marca 1994 r. sygn. akt U 7/93, opubl. OTK 1994, nr 1, poz. 5), ale wskazał zasady, których organy ochrony prawnej zobowiązane są przestrzegać przy stosowaniu administracyjnej kary pieniężnej (zob. M. Wyrzykowski, M. Ziółkowski (w:) System Prawa Administracyjnego, t. 2, Warszawa 2012, s. 361 i n., oraz powołane tam orzecznictwo TK). Podstawową zasadą dopuszczającą możliwość zastosowania kary pieniężnej oraz wskazującą granice kompetencji organów administracji publicznej przy stosowaniu tej formy represji jest zasada proporcjonalności (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 kwietnia 1999 r., sygn. akt P 7/98, opubl. OTK 1999, nr 4, poz. 72). Określona w art. 56 prawa energetycznego kara pieniężna nakładana jest na podstawie tzw. odpowiedzialności obiektywnej, wynikającej z samego faktu naruszenia norm prawnych (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 kwietnia 1998 r., sygn. akt K 17/97, opubl. OTK 1998, nr 3, poz. 30; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 marca 2002 r., sygn. akt SK 2/01, opubl. OTK-A 2002, nr 2, poz. 15). Wina obiektywna oparta jest na przewadze obiektywnego faktu naruszenia normy sankcjonowanej, który sam w sobie uzasadnia postawienie zarzutu niezachowania należytej ostrożności wymaganej w stosunkach danego rodzaju. Przemawia to za odrzuceniem zasady domniemania niewinności jako reguły wiążącej organy orzekające o konsekwencjach popełnionego czynu. Kara jako sankcja administracyjna nie jest sankcją w rozumieniu prawa karnego. Przesłanką konstruowania odpowiedzialności różnej od odpowiedzialności karnej jest legitymacja ustawodawcy do represjonowania bezprawia z tytułu samej niesubordynacji wobec porządku prawnego, w oderwaniu od warunku czynu, winy i podziałów na klasyczne rodzaje odpowiedzialności oraz poza ustawami karnymi (tzw. obiektywna koncepcja odpowiedzialności)" (zob. Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2002 r., sygn. akt K. 2/200, opubl. OTK ZU 2002/3A poz. 27, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 stycznia 2006 r., sygn. akt SK 52/04, opubl. OTK-A 2006, nr 1, poz. 6, powoływany w wyroku SOKiK z dnia 27 maja 2013 r., sygn. akt XVII AmE 54/11, LEX nr 1728278). Wobec podnoszonych zarzutów należało zatem rozważyć, czy dolegliwość kary nałożona na odwołującą jest nieproporcjonalna do wagi uchybień spółki oraz stopnia zawinienia tj. czy działanie organu administracji publicznej polegające na nałożeniu kary na spółkę było niezgodne ze wskazanymi wyżej przez Trybunał Konstytucyjny zasadami, a w konsekwencji czy naruszało zasadę demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Niewątpliwie w omawianej sprawie doszło do naruszenia obowiązujących przepisów, a zaniechanie złożenia sprawozdania uzasadniało postawienie stronie zarzutu co najmniej niezachowania należytej ostrożności wymaganej w stosunkach danego rodzaju. Sąd uwzględnił przy tym, że mamy do czynienia z zaniechaniami, wobec których nie można było przyjąć przymiotu znikomej społecznej szkodliwości czynu.

Wniosek powoda o uchylenie zaskarżonej decyzji należy zatem uznać za chybiony, albowiem wydana decyzja nie jest wadliwa, a powód w istocie nie kwestionował, a wręcz jak wynika z treści jego stanowiska, potwierdził, iż dopuścił się sprzedaży paliw ciekłych na rzecz przedsiębiorcy nieposiadającego wymaganej koncesji na obrót tymi paliwami.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na oddalenie odwołania w całości, powoda należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu. Na powyższe koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika

pozwanego w wysokości 720,00 zł ustalone w oparciu § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804 z zm.).

SSO Bogdan Gierzyński